

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA TURUSSA

Pyhän juhlaa su 1.7. klo 13.00

Satu Arkkila

Saan tuoda lähetysterveisiä Sambiasta ja Kongosta, jossa perheemme on saanut työskennellä pienen luterilaisen kirkon työyhteydessä kuuden vuoden ajan. Luterilaisella kirkolla on kaksi hiippakuntaa, toinen Sambiassa ja toinen Demokraattisen Kongon puolella. Sambian hiippakunnan piispana toimii Samson Kipaila ja Kongon puolella piispa Ndaye Mbwanya. He lähettivät sydämelliset terveiset Evankeliumijuhla-kansalle.

Luterilainen kirkko Sambiassa on saanut alkunsa pääasiassa Kongosta tulleiden siirtolaisten keskuudessa. Monet ovat edelleen Sambiassa ilman asianmukaisia maassaolopapereita ja siksi esimerkiksi työpaikan saaminen on hyvin haasteellista. Perhekoot ovat suuria. Nämä on muutamia syitä seurakuntalaisten äärimmäiseen köyhyyteen.

Luterilaisella kirkolla on seurakuntia ympäri Sambiaa ja Kongossa Kanangan ja Lubumbashin alueella. Juuri ennen Juhannusta sain muutaman suomalaisen ystävämme kanssa vieraila Chanyanyan seurakunnassa. Chanyanya sijaitsee Kafue-joen rannalla ja on pieni kalastajakylä. Jo useamman vuoden ajan on Chanyanyan seurakunnassa pyörinyt venehanke. Lainarahan turvin seurakuntalaiset hankkivat veneen, jota vuokraavat kalastuskäyttöön. Pienillä vuokratuloilla seurakuntalaiset ovat oppineet kantamaan vastuuta oman seurakunnan toiminnasta. Hanke on tuonut mukanaan hankehallinnon oppimisen lisäksi toisista välittämistä ja nostanut seurakuntalaisten itsetuntoa.

Tuona sunnuntaina Chanyanyassa Vanhan Testamentin tekstinä oli Sananlaskujen kirjasta kolmannenkymmenennen luvun jakeet seitsemästä yhdeksään. Ne kuuluvat näin: *"Kahta minä sinulta pyydän – niin kauan kuin elän, älä niitä kiellä: pidä minusta kaukana vilppi ja valhe, älä anna köyhyyttä, älä rikkautakaan. Anna ruokaa sen verran kuin tarvitsen. Jos saan kovin paljon, saatan kieltää Jumalan ja kysyä mielessäni: "Mikä on Herra?" Jos ylen määrin köyhdyin, saatan varastaa ja vannoa väärin, rikkoa Jumalani nimeä vastaan."*

Seurakuntalaisten keskuudessa joudumme kohtaamaan puutetta päivittäin. Kohtaamme erilaisia pyyntöjä. Jumalanpalveluksen loputtua seurakunnan nainen pyytää minua sivummalle ja pyytää "Anna minulle töitä, olen leski, kolmen lapsen äiti, kotona ei ole yhtään ruokaa." Toiset suunnittelevat oman pienen bisneksen aloittamista, mutta tarvitsevat alkupääoman. Kadulla pienet lapset, joiden pitäisi saada viettää aamupäivät koulussa ja iltapäivät huolettomien leikkien parissa, työntävät isoäitiään rullatuolissa tai taluttavat sokeaa isoisää kerjuulle. Eräässä isossa tienristeyksessä osaan jo odottaa kerjuulla olevaa naista, jonka kasvot ovat pahoin epämuodostuneet.

Pyynnöt myös yllättävät. Työnnän ostoskärryjä länsimaisessa kauppakeskuksessa. Yhtäkkiä minut pysäyttää vanha mies; maissijauhon hinta on äkillisesti kohonnut. Häneltä puuttuu pieni summa rahaa. Voisinko antaa sen, että hän saa vietyä ruokaa perheelleen.

Auttaminen ei ole helppoa. Vaikka sambialaisesta näkökulmasta olen rikas, eivät maalliset varani kovin pitkälle riittäisi. Yksistään Aids-orpoja arvioidaan Sambiassa olevan jo yli miljoona. Ja onko oikea auttamisen tapa, että annan pyytäjille rahaa? Vai passivoittaako

tämä ratkaisu vastaanottajat ja vie heidät vain syvemmälle ongelmaan? Miten osaisimme auttaa ihmisiä auttamaan itse itseään, niin kuin Chanyanyan veneprojektissa?

Monenlaiset pyynnöt saavat hämmennyksiin. Mielessä pyörivät Jeesuksen sanat Matteuksen evankeliumista, sen 25 luvusta: *Jeesus sanoi: "Minun oli nälkä ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon ja te otitte minut luoksenne. Minä olin alasti ja te vaatetitte minut. Minä olin sairas ja te kävitte minua katsomassa. Minä olin vankilassa ja te tulitte minun luokseni. --- Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle."* (Matt. 25:35-36, 40) Sambiassa mietin joka päivä, kuinka monta kertaa kuluneen päivän aikana olen jo kulkenut Jeesuksen ohitse?

Tarvitsen armoa ja anteeksiantoa Taivaalliselta Isältä päivittäin.

Iltaisin Lusakassa olemme usein väsyneitä. Hyvä kun jaksamme kantaa rukouksessa murheemme Taivaalliselle Isällemme. Onneksi myös tiedämme, että Hän näkee ja kuulee meidät joka hetki. Minulle on tullut tärkeäksi Anna-Mari Kaskisen runo, joka on upea laulu: *"Silloin kun en itse jaksa rukoilla, kun on sydämeni tyhjä sanoista, tule sinä Jeesus, hiljaa rukoile, kanna kuivuudesta ilon lähteelle. – Silloin kun en itse jaksa rakastaa, kun on sydämeni kuiva erämaa, tule sinä Jeesus, hiljaa rakasta, anna minun löytää rauha sinussa. – Silloin kun en itse jaksa ollenkaan, kun on kaikki voima poissa kokonaan, tule sinä Jeesus, tällaisena jään, pienen lapsen lailla syliin lepäämään."*

Tässä onkin Sley'n tekemän työn ja luterilaisen kirkkomme Sambiassa ja Kongossa ydin. Jeesus Kristus, Jumalan poika, kuoli ristillä minun ja sinun, suomalaisten, sambialaisten, kongolaisten, koko maailman syntitaakan vuoksi ja aukaisi meille tien Jumalan yhteyteen ja Taivaaseen. Jeesuksen vuodattama veri pesee meidät puhtaaksi rikkomuksistamme. Mitään muuta tietä ei Jumalan yhteyteen ole. Saamme vastaanottaa Jumalan armon, ansaitsemattoman rakkauden meidän osaksemme.

Sambiassa lapsille annetaan usein kauniita ja puhuttelevia nimiä. Tunnen lukuisia tyttöjä, joiden nimi on "Gift" Lahja tai "Blessing" Siunaus, "Faith" Usko, "Beauty" Kaunis tai "Grace" Armo.

Jesajan kirjassa: *"Näin sanoo Herra: Älä pelkää. Minä olen lunastanut sinut. Minä olen sinut nimeltä kutsunut. Sinä olet minun."* (Jesaja 43:1)

Meidät on kasteessa nimeltä kutsuttu Taivaan Isän lapsiksi ja Taivaan perillisiksi. Meillä kaikilla on tärkeä oma paikkamme Taivaan Isän hyvässä suunnitelmassa. On ollut suuri ilo saada osallistua Jumalanpalveluksiin Sambiassa ja Kongossa ja yhdessä seurakunnan kanssa ylistää Jumalaa hänen rakkaudestaan.

Kaikki eivät ole vielä kuulleet Jeesuksesta ja hänen valmistamastaan pelastustiestä. Siksi meidän tulee edelleen viedä ilosanomaa Hänestä ympäri maailmaa. Maallisen elämämme jälkeen rakas Vapahtaja odottaa meitä Taivaan kodissa, missä kaikki kipu ja murhe on poissa. Tämä auttaa jaksamaan Sambiassa ja Kongossa monien murheiden ympäröimänä. Jos emme aina aineellisesti kykene auttamaan, saamme kuitenkin tuoda parhaimman; sanoman Jumalan rakkaudesta. Jeesuksen ristinkuoleman tähden meillä on avattuna tie Taivaaseen. Olethan mukana, omalla paikallasi, kertomassa Jeesuksesta eteenpäin?